

HOLDEN ROSE
AZONOSÍTOTT
REPÜLŐ
TÁRGY

HOLDEN ROSE

AZONOSÍTOTT
REPÜLŐ
TÁRGY

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Borítóterv: Müller Péter

Szerkesztette: Györe Bori

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

© Kovács Attila, 2022

© Móra Könyvkiadó, 2022

BERTINEK,
AKI LÁTHATJA A VALÓSÁGBAN,
HOGY KÖRÜLÖTTE VALÓSÁG VAN

UFO: Unidentified Flying Object, azaz:
„azonosítatlan repülő tárgy”.

„Tegnap reggel 10:22-kor egy UFO jelent meg Liverpool felett. A tárgy valószínűleg egy űrhajó lehetett, a feltételezést azonban sem a hadsereg, sem a minisztérium nem erősítette meg. A jármű 13:14-kor nyomtalanul eltűnt.

Egyelőre senki sem tudja, honnan érkezett és hova lett.”

Julie L. G., Farangói Hírek, 20... január 25.

„Sürgősen ki kell találni neki valami nevet. Ufónak már nem hívhatjuk tovább, hiszen csak egyszer lehet valami *azonosítatlan!* Másodjára már tudjuk azonosítani, hiszen ez az a cucc, ami a múltkor is ott volt, tudják, Liverpool felett!”

Raba Kalaskov, humorista

„20... január 24. Jegyezzék meg ezt a dátumot! Ezen a napon az emberiség új korszakba lépett. Elérkezett az Űrkorszak.”

ShadowKnight65, youtuber (12M feliratkozó)

„A rengeteg bizonyító erejű felvétel ellenére az Egyesült Államok kormánya tagadja a Liverpooli Objektum (L. O.) létezését. »Köszönjük, mi eddig is megvoltunk, ezután is megleszünk zöld emberkék nélkül!« – nyilatkozott az elnök.”

BBC News, 20... január 28.

„Biztos hallunk még róluk! Lehetetlen, hogy ne lépünk velük kapcsolatba! L. O. óta már nem kérdés, hogy léteznek-e földönkívüliek. Az viszont kérdés, hogy a barátaink-e, vagy sem.”

Robert Kann, Farango polgármestere

„Három óra alatt megváltozott a világ? Valójában a világegyetemről alkotott képünk változott meg. Annak a három órának az első pillanata megválaszolt egy hatalmas kérdést, miközben talányok ezreit hagyta maga után. Most meg kell találnunk közülük a következő legfontosabbat.”

Dalai láma

„Több mint hatvan évig, ha egy ember azt mondta, Liverpool, valaki rávágta: gombafejek vagy Beatles, vagy Penny Lane, érted, vagy Strawberry Fields. Most mondd bárkinek, hogy Liverpool, és annyi lesz a válasz, hogy csészealj! Komolyan, mostantól a városomról egy gigantikus ágytál jut a világ eszébe.”

Sam Graham, Elvis-imitátor

1

Nemcsak az számít, amit hallasz, az is fontos, hogy kitől hallod!

Ha otthon mondják neked, hogy „ezt jól jegyezd meg”, akkor segíteni akarnak valamiben, ha a tanártól hallod ugyanezt a suliban, akkor az benne lesz a következő dolgozatban.

Ha anya azt mondja az arcod láttán, hogy „ez nem túl szép”, akkor egy grimaszra gondol, és szeretné, ha mosolyognál. De ha az orvosi rendelőben hallod ugyanezt, az gáz. Akkor valószínűleg kiütésed van, vagy valami rosszabb... Kenőcsöt is kapsz rá.

Egyáltalán nem mindegy, hogy a buszsofőrnek vagy a villanyszerelőnek rázós valami, de szerintem már rég érted, hova akarok kilyukadni.

Szóval, ha csak egy videóban láttam volna ilyesmit, talán beleborzongok, aztán elfelejtem. De én a szüleim beszélgetését hallgattam ki. És ha anyukám azt mondja egy gyerekre, hogy valami különös történt veled, akkor azzal a gyerekkel nagy gond van, arra mérget vehetsz!

– És miben különbözik szerinted egy *elrabolt* gyerek egy nem *elrabolt* gyerektől? – tette fel a kérdést az apám. Hitetlenkedést éreztem abban, ahogy kérdezett.

Én meg csak tátottam a szám az ajtó mögött.

– Nem tudom. Nem is biztos, hogy az *elrabolt* szó a helyes kifejezés. – Anyukám hangja alig észrevehetően remegett. Én pedig továbbra is mozdulatlanul álltam, és hallgatóztam. Nem akartam megzavarni a beszélgetést, mert nagyon is érdekelt, miről van szó. És főleg, hogy kiről! Anyu folytatta:

– Talán az *átváltoztatott* vagy a *kicserélt* szó lenne a jobb...

– Nekem ez nagyon zavaros... – hümmögött az apám.

– Alonzo, értsd meg, nincsenek válaszaim, csak kérdéseim. És nem sokat segítesz ezzel a gúnyolódással! – mérgelődött anyu.

– Rendben, akkor kezdjük előlről. Tehát azt mondod, hogy *megváltoztak* ezek a gyerekek, és azt gyanítod, különös erők szervezkednek a háttérben?

– Nem tudom. Lehet. Ez így kimondva eléggé sután hangzik.

– Talán az idegenekre gondolsz?

– Butaság, ugye?

– Ezt az egészet az ufós hírek miatt képzeled? Az L. O. miatt? – Apa nem nevetett, de enyhe csipkelődést hallottam a hangjában.

– Lehet, hogy az is benne van, igen. Elismerem. Nagyon sokszor leadták a tévében, mindenki erről beszél, szóval ott motoszkál az én fejemben is, ez természetes.

Az apám ott volt Liverpoolban aznap, amikor a csészealj megérkezett, de épp a szállásán pihent, így lemaradt az egészről. Talán emiatt kételkedett anya szavaiban

olyan makacsul. Végül sóhajtott egyet, de nem tudhatam, hogy anyukám vagy a feltételezett gyerekrablások miatt. Az ajtó mögül semmit sem láttam az egészből. Piszkosul idegesítő volt.

Szóval ilyen ártatlanul és bénán hétköznapi módon kezdődött ez a hajmeresztő történet. Meghallottam valamit, amit nem lett volna szabad meghallanom.

Aztán továbbgondoltam.

Ez nálam gyakori. Szívesebben gondolkodom egyedül a dolgokon, mint hogy megbeszéljem valakivel.

Ráadásul senki nem örült később ennek. Mármint annak, hogy továbbgondoltam. Eleinte csak én nem örültem, aztán már egyre többen bánták, hogy megtudtam dolgokat, amik miatt észrevettem dolgokat, amikből rájöttem dolgokra... Nem ment éppen simán, annyit elárulok.

– Figyelj! – Apa hangja kedvesen dörmögött. – Én mindennap megvizsgálok legalább negyven gyereket a legkülönbözőbb kórságokkal, de még egyszer sem láttam rajtuk semmilyen... hogy is mondjam...

– Idegen valamit?

– Sem *idegen valamit*, sem *földönkívüli hogyishívjakot*, sem másfajta gyanús, ufós elváltozást.

Anyu kuncogott. Együtt nevettek.

Régóta nem nevettek így együtt.

– Egyfolytában *izéket* keres az ember, meg *tudomisénmiket* – viccelődött anyu. A hangja nyugodtabb volt, én meg közben körbejártam a tekintetem a gyerekrendelő váróján.

Rajzok és vicces matricák díszítették a falakat. Sok-sok színes, csillogó apróság, amivel a gyerekek megköszönték apámnak, hogy meggyógyította őket, és most újra egészségesek. Farango szigetén minden gyerek az ő betege, akkor is, ha éppen egészséges.

Valójában a németlecke miatt hagytam el a szobámat, és jöttem le a rendelőbe. Szódolgozatra kellett volna készülnöm. Néha, ki tudja, miért, de a szavak nem másznak olyan gyorsan bele a fejembe, mint szeretném. A hatodikos német egyébként is tök nehéz, a február amúgy is tök sötét, és nekem semmi, de tökre semmi kedvem nem volt magolni. Úgy döntöttem, kiíratom magam a dokival egy napra.

Az egyedüli gyerek vagyok a szigeten, aki szülő nélkül is bejelentkezhetsz az orvoshoz, és az egyedüli, aki kábé sosem kaphat igazolást. Apa mindig tudja, hogyan gyógyítsd meg egyetlen este alatt, szinte varázsütésre. Reggelre minden bajom elmúlik, nyoma sem marad, én pedig mehetek „az iskola vidám közösségébe szocializálódni”. Apám szavai. „Inkább, mint hogy egész nap a gépet nyomkodd!” „A magány, az egy ragály!” Ezeket is ő mondja. Azért mond ilyeneket, mert az egyetemen sokat kellett tanulnia, és megszokta, hogy állandóan jár az agya, és minden jutalomnyalóka mellé mond valami érthetlent vagy tudományosot, de legalábbis egy tanulságosat. Például: „A törzsfajlás adta nekünk a hüvelykujjat, és mi most már csak arra használjuk, hogy telefonáljunk vele!” Tele van ezekkel a feje. És most már az enyém is.

Szóval lesettenkedtem a szobámból, magam mögött hagyva az erős, gyenge és vegyes ragozású német igéket, hogy egy Oscar-díjas alakítással, gyomorrontást színelve, szerezzek egy szabadnapot keddre.

A terv jó volt, legalábbis jónak tűnt, de mindig annak tűnik, amíg el nem bukom. Mégis meg kellett próbálnom, mert a másnapi dolgozathoz még fájóan sokat kellett volna tanulnom. Aztán meghallottam ezt a félelmetes beszélgetést, mielőtt beléphettem volna a rendelőbe.

Ufók gyerekeket rabolnak el? Mi van? Tök komolyan erről beszélgetnek a szüleim? A házunk földszintjén egy orvosi rendelő van, szóval gyakran történnek nálunk érdekes dolgok, nem tagadom, de ez még így is különlegesnek hangzott.

Különlegesnek, ugyanakkor félelmetesnek.

Ha tudtam volna, hogy ott van velünk egy idegen a házban, bizonyára a hideg is kiráz.

Hallgatóság közben megcsíptem magam, hogy ébren vagyok-e. Simán lehet, hogy elaludtam a szótárfüzet fölött a szobámban, és épp azt álmodom, hogy lejövök a lépcsőn, és rajtakapom a szüleimet, hogy ufókról beszélgetnek. Történt már olyan, hogy játék után lefeküdtem aludni, és álmomban tovább játszottam.

Azonban a csípés fáj, a bőröm kipirosodott, és anyukám félelme továbbra is valóságosnak tűnt.

– Ez nem sima pletyka – győzködte tovább apámat. – Két fiú is volt ma nálam, akikre alig ismertem rá. Az egyik Omar Palmer...

– A nagy Palmer gyerek?

– Nem, a kicsi.

– Ja, a húga...

– Nem, ez Tarek Palmer öccse, Omar! Figyelsz te rám egyáltalán?

– Persze, persze... A nagy Palmer, az Tarek, akinek kivettem a manduláját két éve, a kisebb Palmer meg Omar, aki minden évben eltöri a kezét vagy a lábát, vagy mindkettőt, és nincs húguk – hadarta apa, és közben zörgött valamivel, talán pakolászott. Távolabbról zengett a hangja, mint az előbb.

– Szóval az az Omar gyerek hetente megy büntetésből

a tanulószobába, és két éve jár hozzám viselkedészavarok miatt.

– Mona, a fél iskola viselkedészavaros!

Anyu sokat emlegeti itthon a hátrányos helyzetű gyerekeket, és apa mindig elmondja, hogy nem a gyerekekkel kellene foglalkozni, hanem a szülőkkel. Sehol sem tanítják a szülőket szülőnek lenni, ami szerinte óriási gáz. Orvosként mindig megtalálja a hangot a neveletlen gyerekekkel is, de utána eléggé mérges a szüleikre. Anyu rendszerint egyetért vele, de ezúttal nem ezt akarta megbeszélni.

– Igazad van, de ez most valami más! Omar ügyes gyerekek, viszont túl agresszív. Vagyis az volt.

Ezt tanúsíthatom. Hárman vannak az osztályban, akikkel még a tanárok sem bírnak: Omar Palmer, Andrej Silva és a „főnökük”, Hans Keller.

Szívből utálok Hans Kellert!

– Hogy érted, hogy csak agresszív volt? – Apa hallhatóan komolyra fordította a szót.

– Úgy értem, hogy az egyik nap még a szemem láttára tépkedte ki a lapokat a hálafüzetéből, és közben azt rapelte, hogy ősz van, hullanak a levelek, yo-yo... Ma meg engedélyt kért, hogy bejöhet-e az irodámba.

Próbáltam felidézni, hogy előző nap meg akart-e kergetni a szokásos hármas, de eléggé összefolytak a napok. Lehet, hogy nem... Omar Palmer engedélyt kért valamire? Ez tényleg elég hihetetlenül hangzott.

Annyira hihetetlennek, hogy azt kérdeztem magamtól: ha a liverpooli idegenek tényleg el akarnak rabolni egy gyereket, miért éppen Omar kellene nekik?

– Ha jól értem, azt mondd – apa hallhatóan be akarta fejezni a beszélgetést, ezért még gyorsabban beszélt –, hogy van egy gyerek az iskolában...

– Több gyerek...

– Jó, de most kifejezetten Tarekről beszélünk.

– Nem róla, hanem az öccséről, Omarról. Nem veszed komolyan, amit mondtam, igaz? – Anyu csalódott volt.

– Dehogynem! Mármost annyira veszem komolyan, amennyire lehetséges. Ha jól értem, van ez az Omar gyerek, aki azért jár hozzád, hogy javítson a magaviseletén, erre most azon problémázol, hogy végre sikerült neki...

– Nem javult a magaviselete. Nem a munka lett vele könnyebb, hanem egyszerűen megváltozott. Nem is megváltozott, hanem egyenesen *átváltozott*.

– És szerinted ez nem a te érdemed? Inkább hiszed azt, hogy a füzetlaptépős srácot elrabolták az ufók, és visszahozták megtisztítva? Kiporszívózták belőle a komiszágot...?

Sajnos ezen a ponton felnevettem. Nem kell nagy kacajra gondolni, csak kicsusszant némi levegő az orromon, ami a kikövezett, kicsempézett váróban hangosan visszahangzott. Apa annyira jól összefoglalta, szinte láttam magam előtt, ahogy anyu lebiggyeszi az ajkát.

Nem tehettem mást, határozott, koppanó léptekkel besétáltam a rendelőbe, mint aki most érkezett az emeletről. Vágtam hozzá egy „énsemmirőlsemtudok” arcot, közben persze a hasamra szorítottam a kezem, hiszen a tervek szerint szörnyű gyomorrontás kínozott, bélcsavarodással, fekélyel meg mindennel, ami csak szükséges lehet. Nyög-

tem is, és igyekeztem szaporán és hangosan venni a levegőt, mert így játszhattam el a leghitelesebben a haldoklót.

Halkan, erőlködve vezettem elő a sztorit.

– Apa... nem hiszem, hogy... képes leszek holnap helytállni az iskolában. Rettentő belső... bélpanaszaim vannak. Az is lehet, hogy akut gyomor...

Gyomor, mi? Ezt jobban át kellett volna gondolnom. Hiányzott a mondat végéről egy szó, ami lehetőleg nem az *izé*. Apa tök jól meg tudja ezeket a betegségeket fogalmazni, és arra gondoltam, megspórolom neki a diagnózist, de nagyon kellett volna még egy jó kifejezés a végére. Egy hatásos szó. Akut *valami*. Mi az, ami akut is, meg valami is, és gyötri az ember hasát legalább egy teljes napig? És nem fekély, mert az sok, de nem is felfúvódás, mert az meg kevés... Szóval gyomor...

– Fájás? – segített apa ügyetlenül. A gyomorfájás olyan gagyi magyarázat! Nem hangzik túl szakszerűen. De jobb nem jutott eszembe.

– Igen, gyomorfájásom van. De akut! – hívtam fel rá még egyszer a figyelmet.

A szüleim összemosolyogtak. A feszült beszélgetés, amit kihallgattam, már elpárolgott. Anyu egyáltalán nem gyanakodott arra, hogy engem elvittek volna az ufók, és apa egyáltalán nem gyanakodott arra, hogy különösebben beteg lennék. Egy mozdulattal beleszórt egy kisebb zacskó port egy nagyobb pohár vízbe, hosszú fémkanállal megkeverte a sárga löttyöt, és odaadta.

– Ezt idd meg, és néhány böfögés múlva már semmi bajod nem lesz.

Éppen ettől féltem.

– Mert mi ez? – kérdeztem.

– Narancsízú üdítő.

Anya felnevetett.

– Lester, gyere, átnézem veled a holnapi szódolgozat anyagát, hátha az is gyorsítja a gyógyulást!

Kézen fogott, és felmentünk az emeletre.

El is feledkeztem a narancsos italról.

El is feledkeztem az ufókról.

Ők viszont nem feledkeztek el rólam.

